

2+1 rovná se první

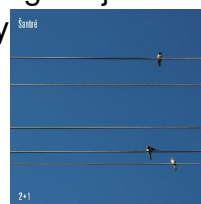
Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 22 Říjen 2007 04:00

Folkové trio **Šantré** již jednou neuniklo mé pozornosti. Před dvěma lety jsem se však nedokázal přesně vyjádřit a tak má reportáž nakonec sekla ostřím hanlivým. Je čas pokusit se na hudbu této skupiny podívat s odstupem několika let a využít faktu, že vydali svou debutovou desku **2+1**. S trochu nadsázky se tedy ptám: budu "kydat hnůj", nebo přát téhle modré desce špetku toho "pokakaného štěstíčka"? Abych pravdu řekl, tak od každého ždíbec.

Pod deskou 2+1 se podepsali i Jiří Lenk a Michal Kadlec (oba pod zvukovou režii). Nahrávalo se ve studiu Jumbo Tymákov a v Experimentálním studiu Liberec. Když dodám, že Michal Kadlec se tu podepsal i pod hudební režii a na dobré třetině desky zní buď jeho hlas, nebo nějaký nástroj jím ovládaný, pak vzniká otázka, nakolik se tahle deska blíží třeba zvuku Jarretů. Ti tu vystupují i jako hosté, ale naštěstí jen v jedné písni, a to ještě navíc nemuzikantsky (hrají si tu na hospodské štamgasty v písni *Salvador Dalí*). Jediným dalším členem společnosti elektronického folku (tím myslím Jarret), který přiložil svůj muzikantský um, je bubeník Jan Noha (ale to nikoho jistě nepřekvapí, páč hraje s kdekým a leckde) a toho si tu pomalu ani nevšimnete, jak se dokázal přirozeně skloubit se zbytkem kapely. Obava je tedy na místě, ale ve skutečnosti se po prvním poslechu rozplynula jako dým. Rozhodně uslyšíte Šantré, jen to bude místy vypadat, jako by už nebyli jen tři (Inka Tognerová - zpěv, Dušan Vainer - kytary a Pavel Hloušek - baskytara) a dodávám, že je to ku prospěchu věci.

Co vás na každém CD zaujme jako první je samozřejmě přebal. O ten se postaral Jan Buriánek a nutno podotknout, že mne mile překvapil. Nejen tím, že je v mé oblíbené barvě letního sytě modrého nebe, ale také pro až geniální přístup k zobrazované věci. Na úvodní fotografii je totiž pouze pět drátů a tři sedící vlaštovky. Až jsem měl pocit, jako by ty létací potvůrky

páně fotografovi pózovaly. Možná můžete namítnout, že to celé působí hrozně stroze a jednoduše, ale rozhodně to neztrácí myšlenku (tři vlaštovky = tři muzikanti = Šantré) a když přidám, že ani design stránek Šantré není žádný do očí bijící grafický boom, tak mi přijde, že je to vlastně příhodné.

První náslech mne doslova šokoval a zklamal. Bylo to takové nic neříkající, až bych řekl, že fádní a nudné. Pak jsem ale odložil vrtačku a přestal jsem dělat díry pro hmoždinky, setřel z čela pot a uvařil si meltu (kafe opravdu moc nemusím) a zkusil to podruhé. A hle, jak jsem svůj názor změnil. Nakonec největší poznatek, jež bych o této desce mohl napsat je, že se nehodí jako podklad k akční činnosti, ale jako příjemná dekorace v čase odpočinku, neboť pohodu

2+1 rovná se první

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 22 Říjen 2007 04:00

---

přímo evokuje. Vlastně je jako sladký dortíček, který si chcete vychutnat, počínaje prvním zabořením lžičky, konče takřka posledním oblíznutím drobečků z talíře. Ale jak už to tak bývá, některé části dortíčku mohou být zkažené, nebo vám jen nepřijdou k chuti.

A tím začnu, abych nakonec článek mohl zakončit jen samou chválou.

Když jsem surfoval po stránkách jisté hitparády, zjistil jsem, že její posluchači poslali píseň *Moknu*

ze základního kola postupně až do finále. Přiznávám, že považuji za zajímavý a příjemný tah dát na začátek desky píseň o dešti v rychlejším tempu a na závěr (dle zavedeného klišé, že na konci desky musí být komorní pomalá píseň se silným emociálním zabarvením) píseň o dešti v pomalejším tempu. Ale vyjma básnický zdařilého textu Jardy Sírta mě ta píseň moc neoslovila. Chvilí jsem si nad tím lámal hlavu a pak asi na desátý poslech mi došlo, že vůbec nemá melodii. Nebo alespoň ne takovou, která by mi přišla zajímavá. Na druhou stranu se do toho vyprávění Inka snaží seč může dát alespoň kousek emocí. Druhou chybou této písně je, že začne příliš prudce. Jako by ji někdo vrhnul jako černého pasažéra do rozbouřeného oceánu a ještě navíc jí rychle dojde dech, takže téma se nestihne ani řádně rozvinout a skončí.

Podobný problém s nešikovným zacházením s tématem jsem měl s oběma zpracováními básní Jana Skácela. *Most* jsem znal už z dema a v kytarové podobě mi přišel mnohem milejší. Opět se mi zdálo, že si Šantré hrají se zavedenými klišé. Tentokrát, že pomalým písním sluší klavír, což je pravda, ale klavír akustický, nikoliv klávesy s efektem, který tomu textu vzal duši. Na druhé straně flétnové sólo v půli písně můj trochu nepříjemný pocit z nepovedené práce kompenzovalo. A u *Mrtvých* je to osobní problém. Hradišťan jen tak někdo nepřekoná. U tématu "*shledání se s duchy svých předků*" si prostě představuji velkolepou parádu a tudíž i symfoničtější aranž.

Vyjma minulých třech výjimek je deska nabitá emocemi. Třeba *Dešťobáseň* je odlehčená veselou ironií. Nálada v písni *Jedinou větou*

se s prvními brnknutími do kytar okamžitě mění a Inka Tognerová zpívá vážně a možná i trochu vzpurně. Poprvé se na desce setkáváme s oblíbenou metaforou Dušana Vainera jako textaře, jež se pro mne u Šantré stává typickou vlastností, a tou je smrt a umírání.

Tento jev v písních nevystupuje vždy přímo, většinou tak reprezentuje jen fakt, že i běžné věci,

2+1 rovná se první

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 22 Říjen 2007 04:00

---

jako je rozchod, zmiňovaný právě v *Jedinou větou*, rozděluje život do dvou etap, kde návrat do předchozího stavu je nevratný, stejně jako mrtvý již neobživne. Byť i o to se na desce, jak už víme, pokouší skrze Skácelův text Mrtví. Dalším takovým příkladem je určitě

Znebeslečna

(což je krásné novotvaré pojmenování strážného anděla), která mi připomněla Dušanovu krátkou éru za baskytarou v Načasu 3 (i v repertoáru této variace jiné známé kapely byste našli podobná "andělská" témata). A navíc je to jedna z těch krásně melodicky chytlavých písní.

Ano, chytlavé melodie byste našli nejen u *Znebeslečny*, ale určitě po této stránce stojí za zmínku i písně *Jsi, Zdeňce, Nedočkavá*

a

Skořice a zázvor

.

Druhou vlnou textařských námětů jsou partnerské vztahy. Konkrétně rozchody (*Jedinou větou*, *Příteli*), vlastní

prožívání vztahu (

Jsi, Tak jako slunce

), nebo o krátkých vzplanutích -sexu (

Zdeňce, Nedočkavá

a

Skořice a zázvor

). Každopádně, byť se tvorba Šantré může zdát na první pohled hodně monotematická, pravdou je, že vždy jsou jejich texty zároveň básněmi plnými metafor, a tak jen velmi těžko dokážu zaměřit autorovy inspirace. Protože realitu můžete metaforami zahalit do závoje, který jako kouzlem při odhalení nastavuje nové obrazy, v kterých se zrcadlí sám posluchač.

Závěrem už zbývá jen povznést do nebe nádherný alt Inky Tognerové, který jako jeden z mála ženských hlasů na naší folkové scéně není osobitý jen barvou, ale také nosností emocí, a tím je mi hodně sympatický.

Tak nakonec to nedopadlo tak zle, nemyslíte? První deska Šantré sice asi nebude patřit mezi moje nejoblíbenější, ale rozhodně už nelituji, že jsem si ji koupil. A vzhledem k tomu, že poslední dobou jen vzácně nacházím shodu s veřejným názorem publika i kritiky, tak ač já to na kandidáta na příštího folkového Anděla netipuji, dost možná se najde pěkná řádka hudebních kritiků, kteří této desce hlas dají, protože je to velmi slušně zahrané a po textařské i instrumentální stránce detailně propracované dílo. Pak bych ale doporučoval hudební ocenění vhodně přejmenovat?.

2+1 rovná se první

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 22 Říjen 2007 04:00
